

Sygn. akt II KK 32/14

POSTANOWIENIE

Dnia 12 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Sobczak

na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 kpk)
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 12 marca 2014 r.,
sprawy **R. L.**
skazanego z art. 178a § 1 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 24 września 2013 r.,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W.
z dnia 25 lutego 2013 r.,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy, wyrokiem z dnia 25 lutego 2013 r., skazał **R. L.** za czyn z art. 178a § 1 k.k., na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzeczono wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat. Rozstrzygnięto w przedmiocie kosztów postępowania.

Apelację od wyroku Sądu I instancji wywiódł obrońca oskarżonego.

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 24 września 2013 r., utrzymał zaskarżony wyrok w mocy uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Kasację od tego rozstrzygnięcia wniósł obrońca R. L. zarzucając mu rażące naruszenie prawa procesowego, tj.: art. 7 k.p.k. polegające na dowolnej, a nie swobodnej ocenie przez Sąd Okręgowy wskazanych w apelacji zarzutów, co w okolicznościach niniejszej sprawy, skutkowało dowolną ich oceną, bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego; art. 433 k.p.k. polegające na braku wszechstronnego wyjaśnienia zarzutów i deprecjacji podniesionych w apelacji oczywistych sprzeczności w rozstrzygnięciu Sądu Rejonowego, co tym samym miało istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia Sądu Okręgowego.

Skarżący w konkluzji wniósł o uchylenie w całości przedmiotowego orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego bądź umorzenie postępowania, bądź przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy, zważył, co następuje:

Kasacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym dlatego podlega oddaleniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Wskazać w pierwszej kolejności należy, że te pozornie wywiedzione przez obrońcę zarzuty jako obraza prawa procesowego, których naruszenia miał dopuścić się Sąd II instancji w toku kontroli instancyjnej, okazały się w rzeczywistości nieuprawnioną polemiką z poczynionymi w sprawie ustaleniami faktycznymi.

Tego typu zabiegi, zmierzające w rzeczy samej do obejścia ograniczeń wynikających z art. 523 § 1 k.p.k., były już wielokrotnie krytykowane i negowane w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Przypomnieć po raz kolejny trzeba, że postępowanie kasacyjne nie służy przeprowadzeniu ponownej „dublującej” kontroli orzeczenia Sądu I instancji.

Tymczasem właśnie jako nieuprawniona krytyka ustalonego stanu faktycznego w sprawie jawią zarzuty skargi skoro już w pkt I kasacji autor podnosi zarzut naruszenia art. 7 k.p.k., który dotyczy w rzeczy samej procedowania pierwszoinstancyjnego. Sąd II instancji, jak wynika z akt sprawy, nie czynił

własnych ustaleń faktycznych, podzielił w pełni ustalenia Sądu Rejonowego a stanowisko swoje w sposób nie budzący wątpliwości i przekonywająco uzasadnił.

Jak wynika z uzasadnienia kasacji, obrońca nie został przekonany argumentami Sądu II instancji. W dalszym ciągu, nie akceptuje dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny dowodów z zeznań świadków [...], także opinii biegłego K. P. i za wszelką cenę pragnie przeforsować własne stanowisko co do przebiegu inkryminowanego zdarzenia.

Rzecz jednak w tym, że jest to zabieg bezskuteczny z jednej strony zważywszy na etap postępowania z drugiej zaś na prawidłowo przeprowadzone postępowanie wobec R. L. Sąd odwoławczy nie stwierdził w sposobie procedowania przez Sąd I instancji jakichkolwiek błędów¹⁾, choć takie zarzuty stawiano w apelacji. Jako prawidłową uznał dokonaną przez ten Sąd ocenę zgromadzonych dowodów w tym, w szczególności zeznań wskazanych wyżej świadków²⁾ w. Sąd Okręgowy na str. 4-8 uzasadnienia obszernie, wręcz drobiazgowo rozprawił się apelacją obrońcy przedstawiając rzeczową i wystarczającą argumentację co do oceny zeznań tychże świadków. W żadnym razie obecnie przedstawiane przez obrońcę okoliczności nie podważają ich jako wartościowego źródła dowodowego.

To samo tyczy się oceny zeznań świadków [...] oraz wyjaśnień oskarżonego. Sąd II instancji na str. 8-11 uzasadnienia wypowiedział się w kwestii oceny tych źródeł dowodowych równie skrupulatnie i rzeczowo. Wyjawił z jakich powodów zeznania świadków związanych z oskarżonym nie mogły zostać uznane za pełnowartościowe. Podał weryfikacji ich relacje także z relacjami samego oskarżonego oraz pozostałych świadków, których zeznania nie budziły zastrzeżeń.

Sąd nie podzielił także twierdzeń skarżącego kwestionujących treść opinii (str. 11 uzasadnienia).

Lansowana tak przez oskarżonego jak i jego obrońcę teza o tym, iż dnia 2 lipca 2010 r. R. L. nie prowadził samochodu Mazda w stanie nietrzeźwości - tak jak zobrazowano to w akcie oskarżenia - jest sprzeczna ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, który został prawidłowo oceniony przez Sąd Rejonowy i zaakceptowany przez Sąd odwoławczy.

Z całą stanowczością natomiast stwierdzić należy, że wbrew twierdzeniom skarżącego, dokonana przez Sąd odwoławczy kontrola orzeczenia Sądu Rejonowego była rzetelna i wszechstronna, co czyni zarzut rażącego naruszenia przez Sąd II instancji art. 433 k.p.k. nietrafnym.

Obrońca w złożonej kasacji – poza nieudolną polemiką z ustalonym stanem faktycznym - nie przedstawił racjonalnych dowodów i argumentów, które mogłyby skutkować podważeniem orzeczenia Sądu Apelacyjnego.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.